

2015. december 6.

Mandabokor (megemlékezés az elhunytakról),

Kálmánháza

Istentisztelet

„¹⁵Tekints le az égből, nézz le szent és dicső hajlékodból: Hol van féltő szereteted és hatalmad? Szíved megindulása és irgalmad miért marad távol tőlem? ¹⁶Hiszen te vagy a mi atyánk, Ábrahám nem ismer bennünket, Izráel nem törődik velünk. URam, te vagy a mi atyánk, ősidőktől fogva megváltónknak nevezünk. ¹⁷Miért engeded, URam, hogy letévedjünk utaidról? Miért engeded, hogy a szívünk kemény legyen, s ne féljen téged? Fordulj szolgálidhoz, örökséged törzseihez! ¹⁸Szent néped csak kis ideig birtokolta szent helyedet, azután ellenségeink taposták. ¹⁹Olyanok lettünk, mintha sohasem uralkodtál volna rajtunk, mintha nem a te nevedről neveztek volna el. Bárcsak szétszakítanád az eget, és leszállnál, hogy meginogjanak előtted a hegyek! ¹Ahogy a tűz lángra lobbantja a rőzsét, és felforralja a tűz a vizet, úgy ismerd meg nevedet ellenségeiddel: reszkessenek tőled a népek, ²ha majd váratlanul félelmes dolgokat művelsz: ha leszállsz, meginognak tőled a hegyek. ³Soha, senki sem hallotta, fülébe nem jutott, szemével nem látta, hogy volna isten rajtad kívül, aki ilyet tenne a benne bízókért.” Ézs 63,15 – 64,3

Drága Gyülekezet!

Ma egy olyan különleges istentiszteleten lehetünk együtt, mely egy esztendőben csak egyszer van. Minden év december elején gyülekezetünkben meg szoktunk emlékezni azokról, akik az egyházi esztendőben elhunytak. Így lehetünk most mi is itt, s érzünk együtt azokkal, akik átélték a veszteséget, a gyász fájdalmát, a hiányt. Mi ebben a helyzetben együtt érzünk, - ahogy az Ige fogalmaz: „sírunk a sírókkal”, de azt is tudjuk, hogy igazi vigasztalás, igazi reménység ott van, ahol Isten Igéje hangzik. Nem az idő múlásában hiszünk, hanem abban, hogy Isten Szava képes begyógyítani a gyász okozta sebeket „¹⁸Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.” Jób 5,18. Ezen a világon semmi nem tud enyhíteni a gyász fájdalmán, mert a gyász szembesít bennünket azzal, hogy reánk is ugyan az a sors vár. Minket sem hagy nyugodni az a tudat, hogy nekünk is el kell menni egyszer. S újra és újra szembesülünk az elmúlással, a gyásszal, az Isten nélküli hiábavalósággal. Vajda Jánosnak van egy gyönyörű verse, melynek címe: Őszi tájék (1878). Olyan

csodálatosan fogalmazza meg és jut el a hiábavalóságtól a reményig ebben a versében:

Elhervad a rózsza, lehull a levél!
Ezért születünk hát, ez azéleti cél?
Csak eddig a pálya, semmit se tovább,
Vagy itten az ember csak öltözik át?
Mi itten örök: a halál-e vagy a lét?
Hol itten a kezdet, hol és van-e vég?
Mi itt a csalódás, hol itten az álom,
Vajh innen-e, avvagy túl a határon?

Elhervad a rózsza, lehull a levél!
Hiába hisz ember, hiába remél?
Hát semmi, de semmi, ami vigasztal
Ott túl amaz árkon újra tavasszal?
Ereszkedik a ravatal a gödörbe.
Dörögnek a hantok: örökre, örökre.
A sírra borul le hű szerető:
Semmit soha vissza a temető?!

Az égen a felhő egymást üzi-hajtja.
Lemegy a nap. A nyáj hazatér.
Távolba vesz el halk, méla kolompja.
Kiált a kuvik, száll a denevér.
Sírhalmot ölelve az anya zokog.
- Majd kigyul a csillag, kisüt a hold.
S ott fenn a keresztfán suttogja a szél:
Kinyílik a rózsza, kihajt a levél!

Sokak számára elhervadt a rózsza, lehullt a levél, mert a gyászban ezt tapasztalja meg az ember, de olyan jó, hogy Isten Szava azonban mindenre gyógyír. Keressétek, kutassátok az írásokat, kiáltsatok Őhöz és Ő meghallgat benneteket – azt ígérte! Ő azt mondta, hogy reményteljes jövőt ad az embernek. Ő azt mondta, hogy miket szem nem látott, fül meg sem hallott, ember szíve meg se gondolt, azt adja az Őt szeretőknek. Isten annyi ígérettel árasztja el az embert, annyi reménységet adó, bátorító mondat van a Szentírásban, amely megnyugvást, békességet tud adni, ezért mondja Jézus: „²⁸**Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.**” Mt 11,28. Ma sokan megterhelten jöttek el, fogadták el a meghívásunkat és tudom, hogy ma is nagyon sokan keresnek megnyugvást, békességet az életükben. Isten ezt kínálja fel ezen a mai alkalmon is mindannyiunknak, akik vágnak erre a békességre. Ezért hirdetjük az Isten Szavát. És tudom, hogy a helyén mondott Ige olyan, „¹¹**Mint az arany alma ezüst tányéron...!**” Péld 25,11. Hiszem, hogy Isten Igéje valóban bearanyozhatja az ember életét és egy túláradó, minden mértéket meghaladó békességet tud adni. Engedjük ezen a mai alkalmon, hogy

Isten győzzön meg bennünket hatalmáról, szeretetéről, arról, hogy ezt hogyan váltotta tettekké.

Én a ma felolvasott Igénkből két dolgot szeretnék kiemelni, amely bátorítás lehet számunkra:

- számoljunk Isten hatalmával
- Szeretete tettekben mutatkozott meg

Számoljunk Isten hatalmával. Sokszor elgondolkodom azon, milyen parányi az ember élete ebben a történelemben. Századok, évezredek jönnek, emberi életek múlnak, tűnnek el, s ki emlékezik ránk két-három-négy generáció múltával. nagyapámról nagyon sok emlékem van, dédapámat már nem is ismertem, ük-apámról már beszélni sem beszéltek, szépapámról már nem is beszélve. Évszázadok jönnek-mennek, emberi életek, sorsok tűnnek el a történelem süllyesztőjében. Milyen parányi az ember. Milyen parányi az ember ebben a világmindenségben. Csak egy érdekességet hadd mondjak az univerzumról: A legközelebbi csillag a Nap, a következő legközelebbi a *Proxima Centauri*, amely 4,2 fényévre található, tehát a fény 4,2 év alatt ér ide onnan. Ha az egyik leggyorsabb vonattal, a francia TGV-vel utaz-

hatnánk annak 574,8 km/h nagyságú rekordsebességével, akkor majdnem 8 millió évig tartana az odaút. 8 évig. Milyen parányi az ember! Annyi ilyennel szembesülhetnénk, ha reálisan látnánk emberi életünket, a határainkat, a képességeinket és a lehetőségeinket. Milyen hatalmas az Isten, aki kifeszítette az eget, aki a hegyeket, a tenger vizeit megalkotta, aki a fotoszintézist kitalálta, aki az oxigén összetételét (*nitrogén 78,09%, oxigén 20,93%, argon 0,93%, egyéb nemes gázok 0,002%*) összeállította. Olyan tökéletesen, hogy évezredek óta nem változik jelentősen, s az élet fennáll. Milyen hatalmas az Isten, aki mindezt fenntartja, munkálja! Mily döbbenetes, hogy a magát hatalmasnak képzelő ember testhőmérséklete néhány fokkal feljebb megy, leveszi lábáról a betegség, s még néhány fok, s akár abba azonnal belehal. Ki az, aki ezt az egyensúlyt fenntartja, ha nem az, aki megalkotta. Milyen parányi és sebzékeny az ember. Isten hatalma és végtelensége szembesíti az embert parányiségével és korlátaival. Hány istentagadó ment el már ebből az életből, halt meg? Ők meghaltak, de Isten neve még mindig áll és hirdetik az Ő nagysága és hatalma. A legcsodálatosabb pedig az, hogy Isten az Ő hatalmát nem elnyomásra használja, hanem hatalma szereteté-

ben mutatkozik meg, szeretete pedig tettekben. Isten nem akarja az embert kétségek között, bizonytalanságban hagyni. Ezért adott számunkra a Szentírás. Mindaz, ami abba benne van, az ember javát szolgálja. Mindaz, ami abba le van írva, az szembesít az ember múltjával, jelenével és jövőjével. Ez nem egy tankönyv, nem egy mesekönyv, nem csupán egy történeti könyv, hanem az élet beszéde. („**az ÚR beszéde színigaz. Pajzsa ő mindazoknak, akik hozzá menekülnek.**” II sám 22,31; „**Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak!**” Jel 21,5; „**³¹Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.**” Jn 20,31). Aki ennek a könyvnek a lapjait hittel olvassa, annak feltárul Isten ígéreteinek tárháza, s meglátja szeretetének tetteit. Mindazt, amit Ő tett az emberét. Ezért oly különleges Isten Ő, mert Ő emberré lett. Minden más vallásban kivétel nélkül arról olvashatunk, hogy az ember hogyan istenülhet meg. Egyedül a keresztyén vallásban olvashatunk arról, hogy Isten emberré lett, sorsközösséget vállalt a szenvedő emberrel, lehajolt hozzá, kész megbocsátani az ember minden ellene elkövetett bűnét. Isten „**⁹Isten szeretete abban nyilvánult meg, hogy egyszülött Fiát küldte a világra, hogy**

általá éljünk.” I Jn 4,9. Isten szeretete tettekben nyilvánult meg, mert azt olvashatjuk, hogy „**³²Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta**” Róm 8,32a, a hatalmas Isten minden áldozatot meghozott, hogy az ember számára életet és reményt hozzon. Akarod-e ezt az életet és reményt? Jézus Krisztus jöveteli szándéka éppen az volt, hogy ezt megadja mindazoknak, akik ezt kérik. Ő nem kér semmi más csak annyit, higgy Benne feltétel nélkül, „**⁵Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!**” Péld 3,5. Ha elfogadod mindazt, amit Ő kér, akkor megadja mindazt, ami javadat szolgálja.

Drága Gyülekezet!

Azzal a gondolattal fejezem be, amit Ézsaiás mond imádsága végén: „**³Soha, senki sem hallotta, fülébe nem jutott, szemével nem látta, hogy volna isten rajtad kívül, aki ilyet tenne a benne bízókért.**” Ézs64,3. Ezt a bizalmat kéri Isten tőlünk, aki megmozgatta a világmindenséget, hogy nekünk örök életet szerezzen. Abból a kilátástalan helyzetből – amibe az ember bele született – Isten reményt mutatott Jézus Krisztus által.